

STRUJD KREEET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH OOST INDIË.

EVANGELINE BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

JOHANNES W. DE GROOT, Kommandant.

36ste JAARGANG No. 3.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E.C.

MAART 1935.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

OPENING VAN HET NIEUWE TEHUIS VOOR MAATSCHAPPELIJKE HULP TE BATAVIA DOOR BURGEMEESTER IR. E. A. VOORNEMAN.

De Kommandant spreekt een inleidend woord.

DIT tehuis, het 51ste van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië, werd op Maandag 28 Januari om half elf 's morgens onder veel belangstelling door den Burgemeester officieel geopend.

Onder de aanwezigen bevonden zich de directeur van het departement van Justitie Mr. Enthoven, Resident Drossaers als vertegenwoordiger van den waarnemend gouverneur van West-Java en assistent-resident Tacoma als vertegenwoordiger van den resident van Batavia, het hoofd van het Gevangeniswezen de Heer de Haas, het hoofd van het Kantoor van Arbeid de Heer den Hamer, de secretaris van het Centraal steuncomité te Batavia Mr. Akkerman, het waarnemend hoofd van den D. V. G. Dr. Theunissen, de burgemeester van Batavia Ir. Voorneman, het hoofd van den Gemeentelijken Gezondheidsdienst Dr. Peverelli en de hoofdcommissaris van politie te Batavia de Heer Spier. Ook waren eenige leden van den gemeenteraad van Batavia tegenwoordig.

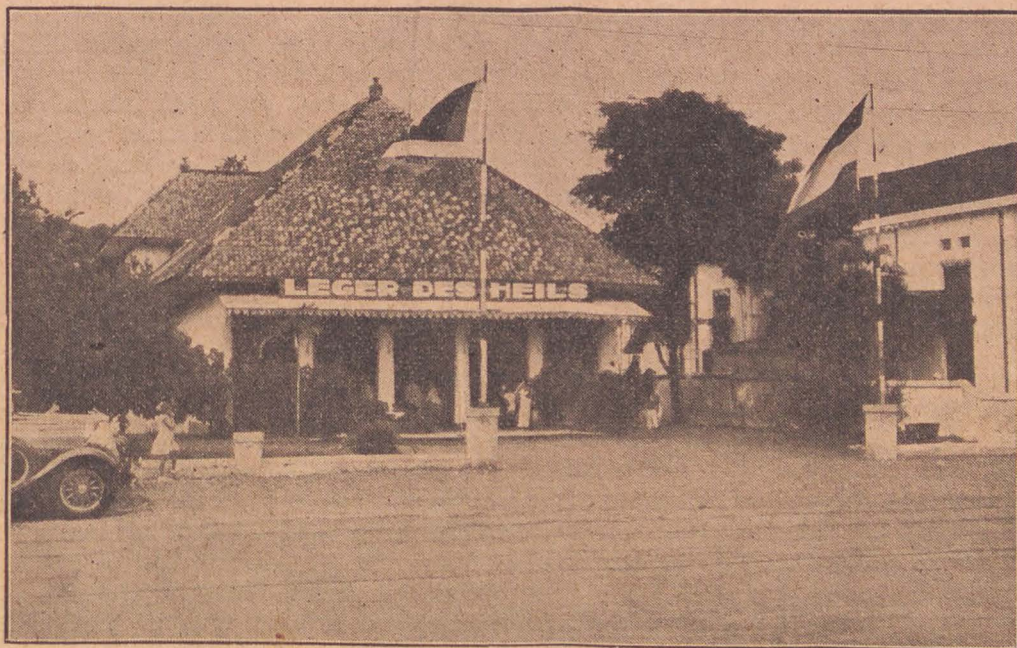
De opening had plaats in de voorgalerij van het gebouw waar Kommandant en Mevrouw de Groot, vergezeld van den Chef-Secretaris en een aantal andere Officieren de gasten ontving.

De bijeenkomst werd met zang en gebed geopend waarna de Kommandant allen aanwezigen welkom heette en getuigde van zijn dankbaarheid, dat de Burgemeester bereid gevonden werd het nieuwe gebouw officieel te openen.

De Kommandant sprak over de regeling der armenzorg, zooals deze per

1 Januari l.l. is ingevoerd en zeide, dat het Leger des Heils voelde, dat er iets moest worden gedaan om op 1 Januari een plaats te hebben waar zij, die niet meer tot de crisisslachtoffers kunnen worden gerekend, konden worden opgenomen.

Hij vertelde verder van het Tehuis voor socialen arbeid van het Heilsleger aan de Sluisbrug, Batavia, onder beheer van Adjudant en Mevrouw Lorier, dat thans bijna 3 jaren bestaat en waarin honderden personen op den weg van moedeloosheid en verslagenheid steun en onderdak hebben gevonden. In het afgelopen jaar hebben 215 personen in dit tehuis verbleven, terwijl 65 personen aan werk konden

Het front van het nieuwe tehuis gelegen aan Rijswijk, Batavia-C.

worden geholpen en 36 personen zijn opgezonden naar Nederland.

Maar wat zal er gebeuren met de menschen, die aan armenzorg worden overgedragen? Eendracht maakt macht en als elk der vereenigingen, welke zich op dit terrein bewegen, de hand aan den ploeg slaat, zal men gezamenlijk kunnen voorzien in den nood, welke in de samenleving heerscht.

De Kommandant dankte den Heer Voorneman als hoofd der gemeente voor den steun, welken de gemeente aan het Tehuis voor maatschappelijke hulp verleent, en deelde mede, dat het nieuwe tehuis, kan het compleet worden ingericht, plaats zal bieden aan 80 personen. Thans is er ruimte voor 50, terwijl er reeds 30 vertoeven.

Rede van den Burgemeester (overgenomen uit het Bat.Nieuwsbld.)

De Burgemeester, Ir. Voorneman, verklaarde, dat het hem een genoegen was dit nieuwe huis te mogen openen, niet alleen omdat het zoo noodig is, maar ook om de plaats welke het bij de armenzorg zal innemen. Het is tot het gemeentebestuur ten volle doorgedrongen dat de gemeente sinds 1 Januari verantwoordelijk is voor de armenzorg.

Dit tehuis is bedoeld voor die armen, die vroeger werklozen zijn geweest en krachtens de nieuwe principes van de steunverleening zullen terugvallen op armenzorg. Er ontbrak hier nog een verzorging van ouden van dagen. Voor hen in het bijzonder is een milieu

noodig, waar zij zich thuis kunnen voelen. Deze inrichting is daar geheel op ingesteld. Zij vinden hier een sober maar huiselijk milieu.

Wat thans geschied is, had geen bekwamer hand op zich kunnen nemen en dat was voor de gemeente een groote geruststelling. Zij heeft dan ook wederkeerig beloofd alles te doen wat er te doen viel. Helaas kon niet geschieden, wat men aanvankelijk meende te kunnen doen, maar de gemeente heeft het Leger toch niet in den steek gelaten en er is aanleiding om aan gevoelens van blijdschap uiting te geven.

Met het uitspreken van de hoop dat deze inrichting velen zegen zal brengen, verklaarde de burgemeester het tehuis geopend.

Kommandant en Mevrouw de Groot geven inlichtingen aan belangstellenden, aangaande het doel van het Tehuis.

Kommandant de Groot dankte den burgemeester voor diens vriendelijke en waardeerende woorden en sprak de hoop uit, dat de geheele stad zal helpen om de aangevangen taak te volbrengen.

Wij hopen, dat onze stadgenooten de opwekking van Kommandant de Groot, dat hij voor dit tehuis hun aller hulp niet kan ontberen, in gedachte zullen houden.

Nadat de burgemeester het tehuis voor geopend had verklaard, maakten de genoodigden een rondgang, tijdens welken men kon constateeren dat de inrichting van het tehuis alleszins aan de eischen voldoet.

De vertrekken in het hoofdgebouw evenals de kamers van de bijgebouwen maken een aangenamen indruk; er moest groote eenvoud worden betracht, maar dit neemt niet weg dat het geheel er frisch en degelijk uitziet en de belangstellenden, die de openingsplechtigheid bijwoonden, verzuimden dan ook niet om Kommandant de Groot met de ingebruikname van dit Tehuis voor maatschappelijke hulp te complimenteren.

DE LIEFDE VERGAAT NIMMERMEER,

door

1 Kor. 13: 13.

GENERAAL EVANGELINE BOOTH.

EEN groot gedeelte van den dag was verstreken; ja, eigenlijk was hij reeds voorbij en eeuwen zullen niet in staat zijn de bloedsporen er op achtergelaten, uit te wisschen. De onbarmhartige menigte, die zich verlustigd had in een afgrijselijk en onmenschelijk schouwspel, had zich verspreid. Het opgewonden en vulgair gelach was bij het vallen van den avond tot zwijgen gekomen en de leege zitplaatsen, amphitheaters-gewijze gebouwd, schenen de verlatenheid van het nachtelijk uur te vergrooten. Als een dichte sluier lag de duisternis over de aarde en behalve het vriendelijke licht der sterren, waardoor de vaneengescheurde lichamen der martelaren zichtbaar waren en het bij tusschenpoozen uitgestooten gebrul der ruimschoots gevoede dieren, zag of hoorde men niets.

Eenige uren tevoren bood een dichte menigte in Rome's uitgestrekt amphitheater een levendigen aanblik. De steenen galerijen waren gevuld met honderden van de voornaamste en meest vooraanstaande lieden der stad. Rome's schoonste en schitterendste vrouwen, al haar trotsche heerlijkheid gehuld in met juweelen overdekte kleederen, waren tezamen gekomen om het schouwspel te zien; de jeugd, met haar zoogenaamde teederheid en onschuld en anderen van dagen, die door deze daad voor immer een smet wierpen op den eerbied, welken men gewoonlijk voor den ouderdom koestert, behoorden eveneens tot de toeschouwers. Ook de lijfwacht des Keizers, gereed om elk van Nero's luimen aan te wakkeren, was aanwezig, tot in de onmetelijke ruimte geen leege plaats meer gevonden werd. Die groote, tegen God gekeerde menigte, waarvan elk laag instinct ontwaakt, elke booze hartstocht opgezweept was, welker blikken brandden van onbeschaamtheid en begeerigheid, keek vol spanning uit naar het verschijnen der martelaren.

Het gemompel der stemmen groeide aan, ordinaire liederen en de meest grove grappen klonken luider op, tezamen een lawaai veroorzakend, waarvan de echo van tijd tot tijd het gehoor der slachtoffers pijnlijk aandeed. Want deze ruwe klankencombinatie, indien al voor een poosje overstemd, kon niet geheel ondergaan in het nog luidere applaus, eenstemmig aangeheven op de aankondiging: „De Christenen komen!”

Toen trad dat handjevol mannen en vrouwen binnen, op welks verdelging de groote menigte toeschouwers en de, in kooien opgesloten, woeste leeuwen, hunkerend wachtten. Een kleine stoet, veracht, vertrapt, gehoond, aangeklaagd, welks lijden en doodstrijd tot vermaak moesten dienen voor den Keizer en die bloeddorstige menigte! Maar

Hun aangezichten gelijken op die der Engelen,

bleek, doch overtogen met een glans, welke slechts van boven kan komen. Sommigen beefden, maar niemand wankelde; enkelen weenden, maar niet één toonde vrees; weer anderen grepen de hand van een makker, doch er was geen aarzeling of terugkeering. Op het aangezicht van de zwaksten lag een uitdrukking van onwrikbare overtuiging, van onsterfelijke liefde, de overwinning van een onwankelbaar geloof — een schilderij vormend, waarop de blikken van millioenen door de eeuwen heen gevestigd zullen blijven.

In mijn verbeelding zie ik ze komen — moeder en dochter, man en vrouw, zuster en broeder en ik zie er zelfs kinderen. Sommige wangen zijn nat van tranen, handen zijn ineen gesla-

gen, lichamen doodvermoeid; enkelen zijn zóó teer, anderen zóó jong en liefelijk. Voor eenigen hunner is de avond des levens reeds aangebroken en de bevende voeten betreden het einde van den levensweg, maar zij spreken opwekkende en bemoedigende woorden tot de zwakkeren en jongeren. Er zijn er, die bidden: „In Uwe handen beveel ik mijnen geest,” „Gij hebt mij verlost, O, Heere God, Die de Waarheid zijt,” „Heere Jezus, ik kom, ik kom”. Er zijn er, die zingen. Zij zingen zelfs lofliederen! Zij schijnen den gretigen blik van duivelsche begeerigheid niet te zien, evenmin de met bloeddorloopen oogen der, tot krankzinnigwordens toe, uitgehongerde beesten. Aller oogen zijn opgeheven. Zij zien op tot de bergen, van waar hunne hulp komen zal en door zichzelf als offerande te geven, toonen zij een geloof te bezitten, dat door aardsche noch helsche machten vernietigd kan worden.

Is het te verwonderen, dat een schouwspel, zóó Goddelijk, een vraag

liefde? Negentien eeuwen geleden op den Kruisberg geplant, door zijn opbloeien de graftombe openend, den prikkel des doods vernietigend en heeling brengend aan alle volkeren — ligt niet in zijn innerlijk wezen de beweegreden van elk waarachtig offer door de volgelingen van den Gekruisigde gebracht, zoowel in de dagen der martelaren als in onzen tijd?

Het was Liefde! Het was liefde, welke stand bleef houden. In lange, slape-looze nachten, in vochtige gevangencellen, op de pijnbank, wanneer het lichaam uitgeput was van honger en gebrek, wanneer brute kracht haar woede koelde op een zwakkere, was het de krachtige polsslag der liefde, welke zich sterker deed gevoelen; het was liefde, welke doorzette en van geen wijken wilde weten; het was liefde, die leven gaf aan den zich voortslependen tijd. Het was liefde, die van alles afstand deed en slechts voordeel won.

LIEFDE VRAAG 'K, UW LIEFDE HEER.

*Heiland, hoor Gij deze bede: Deel Uw Godd'lijk liefdevuur
Thans ook aan mijn harte mede, 't Blijve in mij van uur tot uur!
Liefde, sterk en toch zoo teeder, Die geduldig alles draagt,
Die zichzelf niet verdedigt, Willig lijdt, zoo 't U behaagt.*

*Heiland dat Uw liefde In mij word' gevonden!
Dan, met U verbonden, Leef 'k eeuwig U ter eer.*

*And'rer welzijn slechts bedoelend, Kan zij niet afgunstig zijn;
Onder lof zich klein gevoelend En van allen hoogmoed vrij.
Zulk een liefde zal verwinnen Harten slecht, verstokt en koud;
Zij komt zegevierend binnen, Niets is er, dat haar weerhoudt.*

*Want de ellende, 't bitter lijden, Dat steeds aanwast dag aan dag,
Eischt ontzaglijk medelijden En een liefde, groot van kracht.
Help mij, trouw tot aan het einde, Biddend, strijdend altijd meer,
Overal en te allen tijde Uwe liefde toonen, Heer!*

deed oprijzen in het meest vóóringegenomen gemoed en een gevoel van afkeuring tweegebracht in de hardvochtigste ziel?

Zou die Hemelsche Heerlijkheid op deze ellendige en chaotische aarde kunnen zijn, zonder aam te toonen, welk een werkelijkheid zij is?

Zou vlekkelooze Reinheid zóó dicht langs Onreinheid kunnen gaan zonder er in te slagen schaamte op te wekken?

Zou een liefde, zóó machtig, een ontmoeting kunnen hebben met zulk een wreede Boosaardigheid zonder terechtwijzing?

Zou het Licht van omhoog in zulk een dichte aanraking met de Duisternis kunnen komen zonder zich te openbaren?

Zou het der Waarheid mogelijk zijn van aangezicht tot aangezicht tegenover de leugen te staan en ze niet te veroordeelen?

Zij riepen uit: „De Christenen voor de leeuwen!” — en toch zouden ze er eenmaal een levend bewijs van zijn, dat de Dood het Christendom niet vernietigen kan.

Terugziende op dit schilderij van zóóveel jaren geleden, rijst een brandende vraag in onze harten op: Vanwaar kwam hun kracht? Vanwaar hun moed? en bovenal — vanwaar kwam, temidden van hun benauwdheid en hun strijd voor hun geloof, — hun geduld en vrede!

Ontspringt dit alles niet uit dien wortel, welke duizenden en duizenden van de schoonste en uitnemendste karakters als bloesems doet ontluiken in onze woestenij — uit den wortel der

Liefde, die temidden van den vuurgloed, niet verteerde.

Het was liefde, welke ging tot in den dood en toch niet stierf.

Het was liefde, zich duidelijk van af den martelaarsheuvel openbarend, die nog altijd verkondigd wordt op de aarde en in den hemel.

„Hetzij profetieën, zij zullen teniete gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal teniete gedaan worden,” maar de liefde kan nimmer vergaan, nimmer wijken, nimmer sterven.

„O, wondervolle, uitnemende liefde Gods!”

Maar zulk een verdraagzame liefde gold niet alleen de martelaren van voorheen; neen, zij heeft sinds dien duizenden opgewekt, kracht geschonken, tot rust gebracht en door hevige en smartelijke kwellingen heengeholpen en steunt, terwijl ik dit neerschrijf nog duizenden in tegenspoed van verlerlei aard.

Zij heeft de dagen verhelderd en de nachten verkort van hen, die tien en vijftien jaren van martelaarschap op het ziekbed hebben doorgebracht, hen in staat stellend, liederen te zingen van overwinning door genade. Zij heeft moeders gesteund en geschraagd, die vijftig jaren lang „dagelijks aan zichzelf stierven” in de keuken of op den zolder, gemarteld door brandende levenszorgen en het kwaad, bedreven door goddelooze echtgenooten en eigenzinnige zoons. Zij heeft duizenden, vervolgd in winkel, werkplaats en straat, waar voortdurend

tegenwerking en boosaardigheid als bajonetpunten en geopende leeuwenmuilen op hen gericht waren, gewapend en overwinnaars doen zijn, de geschiedenis van het Kruis hooghoudend, want Liefde verheft zich boven al deze dingen.

Zult gij bij dit aantal gevonden worden?

Bevindt gij u in de gelederen van dezen stoet? Weet gij, voelt gij, zijt gij er een bewijs van, dat liefde lasten kan dragen, het kruis opnemen, stand houden in den strijd, u in staat stellen uw plicht te doen jegens God en de menschen en u meer dan overwinnaar kan doen zijn?

Geen brute kracht heeft een schandelijk dood van u gevraagd als prijs van uw liefde tot God, maar is er niet iets beschamends en belachelijks in, dat Hij u heeft gevraagd voor Hem te verdragen den dagelijkschen strijd, waarvan Paulus sprak en die het deel is van ieder nauwgezet soldaat van Christus en de vele, vele conflicten, ontstaan in het belang der gerechtigheid?

Hebt gij u aan alles onttrokken? Hebt gij een gemakkelijken weg gekozen en den moeilijken aan anderen overgelaten?

Grijp toch de kansen aan, welke u geboden worden!

Voor u bevinden ze zich niet in Rome's arena, maar in de keuken of op uw werkplaats, bij uw vrienden; gelegenheden om Zijn genade en kracht tot redden te toonen. Ook hier is het Jezus. Die ze u schenkt; en ook nu zijn de engelen nabij om u te helpen uw kansen waar te nemen en indien gij zóó liefhebt als de heiligen van weeer, dan zult gij eveneens ervaren, dat ook gij, temidden eener duistere wereld, een kandelaar zult ontsteken, welke door geen macht kan worden uitgedoofd.

INTERNATIONAAL NIEUWS.

De Generaal.

Na het grootsche welkom aan de Generaal gegeven in de Royal Albert Hall te Londen, werd zij in nog vele andere vergaderingen in verschillende centra enthousiast ontvangen en overal is bewezen welk een groote plaats zij in de harten van alle categorieën van menschen, zoowel buiten als in de Legerkringen inneemt.

De Generaal is thans op reis naar Australië en Nieuw Zeeland, waar bijzondere congressen door haar zullen worden geleid.

Generaal Higgins.

Met vreugde werd het bericht gelezen in de „War Cry”, (de Engelsche Strijdkreet) dat Generaal Higgins zoo ver hersteld is, dat hij met Mevrouw Higgins de reis naar Amerika kon aangaan, waar hij enkele maanden in een rustige omgeving hoopt door te brengen.

Staande op het perron, even voor zijn vertrek uit Londen, sprak hij enkele woorden tot een groepje officieren, hen aansporende de beginselen van het Leger hoog te houden en de nieuwe Generaal zoo veel mogelijk in alles te helpen en bij te staan.

Terwijl hij sprak, voegde Generaal Booth zich onopgemerkt bij het groepje en toen Generaal Higgins ophield met spreken trad zij naar voren, om nog twee dingen te zeggen. Eerstens dat wij Generaal Higgins nimmer zullen vergeten en nimmer zullen ophouden God te danken voor hem; en ten tweede, hoe eerder dat hij bij ons terugkomt, hoe beter.

Een mooie gedachte, die zeker voor Generaal en Mevrouw Higgins een prettige herinnering zal zijn.

EEN SLECHTE RUIL

door
MEVROUW KOMMANDANT DE GROOT.

Mij, de Springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebrokene bakken, die geen water houden. Jeremia 2:13.

BIJ het lezen van bovenstaande versregelen zal ieder oprecht en weldenkend Christen ongetwijfeld de dwaasheid van een dergelijke handelwijze erkennen. Waar ter wereld zal een verstandig mensch het allerhoogste opgeven, teneinde daarvoor iets ellendigs en armzaligs in de plaats te verkrijgen. Er moet iets niet in orde zijn met zulk een persoon. Het gansche volk van Israël echter had dusdanig gehandeld en zijn zondige toestand was een bron van verdriet voor Jeremia, die zijn teleurstelling en afkeuring te kennen gaf, door het, in het Oosten zoo alledaagsche, beeld te gebruiken van het graven der putten als middel tot watervoorziening, den meest noodzakelijken levenseisch.

Zij hadden zich afgekeerd van het levende water van den Eeuwigen God, van die fonteynen, van welker overvloed David zingt en al zoekende naar iets anders, trachtten zij leven en geluk te verkrijgen in andere godsdiensten, in andere wetten. Want iets moet de mensch hebben om zijn ledige ziel te vullen, om te voldoen aan zijn hogere verlangens, zijn verlangens naar het Goddelijke.

Een groote verandering had plaats gegrepen, een zaak van zooveel gewicht, dat het een kwestie van leven of dood werd.

De kracht, verleidend tot ongehoorzaamheid, schijnbaar vanaf den beginne zoo aanlokkelijk, had den schakelaar gehanteerd.

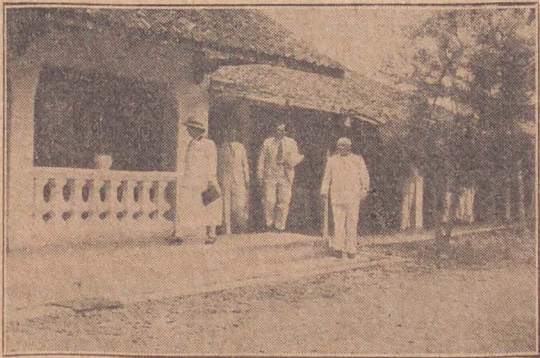
Zooals altijd spreekt de overgang van het onzichtbare tot het zichtbare, van het geestelijke tot het stoffelijke, van het eeuwige tot het tijdelijke, meer tot de zinnen. Dat was het juist, waaraan zij behoefte hadden.

Zij waren er bijna trotsch op, dat het hun gelukt was putten te vinden, die water inhielden.

Ja, zij hielden water in. Hier zien wij nog eens den verleidelijken vorm, waarin de zonde, welke dan ook, gegoten is.

In het begin scheen alles volkomen in orde, niet schadelijk, noch slecht, het scheen slechts een ander systeem ter verkrijging van hetzelfde resultaat, hetwelk gehoorzaamheid aan de Goddelijke wet tot eisch stelt.

De zelf gegraven putten hielden inderdaad water in, maar helaas, dit bleef niet zoo, het water sijpelde weg, zij waren van geen goed maaksel.

Kommandant en Mevrouw de Groot bij den rondgang, in het Tehuis te Batavia, (zie pag. 1)

Tot zulk een ervaring komt een leven, dat van God is afgesneden.

De werkelijke bron van levend water werd verlaten. God moest de zegeningen, die niet gewenscht waren, wel wegnemen. Voor het volk was het gevolg hiervan, gemis aan kracht, aan leven, aan innerlijk verlies en armoede: nederlaag.

Wij noemen den mensch, die in de zakenwereld wegwerpt, wat van de grootste waarde is en naar voordeelen streeft, waaraan geen winst ten grondslag ligt, dwaas. In de wereld worden alle verstand en wijsheid gebruikt om goede zaken te doen, om van goed tot beter te komen en indien mogelijk het weinige te vermeederen. Indien ergens, dan moeten wij Christenen met betrekking tot geestelijke dingen van ons gezond verstand gebruik maken.

Het is een bekend feit, dat, bij het bestudeeren van anderen, wij allereerst onze eigen fouten en zwakheden ontdekken en anderen, die ons bestudeeren, zien, door onze manier van doen, min of meer hun eigen tekortkomingen.

Men kan zoo gemakkelijk en onbevestigd afdwalen van een goed begin. Het avvallig worden is een langzaam proces en het is wel noodig onze geestelijke oogen wijd open te hebben, teneinde met gestrengheid te waken over onze ziel.

De Geest van God oefent de meest gevoelige controle uit over de ziel, welke een verbond met Christus heeft gesloten.

Het graven naar andere bronnen is een doodgewone verzoeking. Een kleine afwijking van de waarheid en daar zet de mist op, welke ons het innerlijk uitzicht belet; een handeling, hoe nietig ook, tegen beter weten in, snijdt ons af van het ware leven met Christus.

Het Koninkrijk van licht en vrede werd verwisseld tegen dat van duisternis en onrust en het gaat van kwaad tot erger, totdat degelijk zelfonderzoek ter hand wordt genomen, en het ontzaglijk verlies brengt den mensch tot

de overtuiging van den slechten ruil, dien hij gedaan heeft.

Hier komen wij tot het punt, waar velen het zichzelf zwaar maken door te zeggen, dat het te moeilijk is om dien geheelen weg tot de werkelijke bron terug te gaan, te moeilijk om het kwade ongedaan te maken; daarom, ik doe beter mij maar verder te laten gaan. Anderen worden gedreven tot hopeloosheid en wanhoop door het bedrog. Ofschoon zij diep berouw gevoelen, toch heeft het vermogen tot zaligmakend geloof hen verlaten, zelfs als zij de boodschap van verlossing hooren denken zij: „Dat is niet voor mij”.

Arme gebroken zielen, vogels met verlamde vleugels.

Echter, wanneer het hart vol wroeging is, vervuld met waarachtig berouw en waarachtige droefheid — niet over het verlies van aardsche goederen, maar over het verlies van gemeenschap met de levensbron — dan komt de Goddelijke vertroosting zoo nabij als een liefhebbend moeder tot een bedroefde dochter: zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden.

In zulk een hart, dat door het geloof aanneemt wat God zoo mildelijk wil geven, heeft die verandering plaats, waarvan in Jesaja 61 geschreven staat, want Christus kwam „om eene blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; om te verbinden de gebrokenen van harte; om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om alle treurigen te troosten”. Hij kwam om te geven: „sieraad voor asch, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor eenen benauwden geest”.

Ik hoorde Jezus' zachte stem:

„Zie, 't water, dat Ik geef,

Is levenswater voor de ziel;

Buk neder, drink en leef!”

Ik kwam tot Jezus en ik dronk

Uit 's levens Heilfontein;

Mijn ziele dorst is nu gelescht.

Mijn hart vernieuwd en rein.

In het laatste vers van het boek Ider Richteren lezen wij: „In die dagen was er geen koning in Israël; een iegelijk deed wat recht was in zijne oogen”. Dus verbaast het ons niet, dat Gods wetten en geboden veronachtzaamd werden, doch steeds is er, zelfs ook in de donkerste tijden, een getrouwe dienaar Gods geweest; zoo Noach temidden van het booze geslacht; zoo Lot in Sodom en ook nu Ruth, de Moabietische. De Bijbel plaatst ons voor het liefelijk beeld van Ruth, een voorbeeld als weduwe en als dochter, als om nog eenmaal de instandhouding van Gods wet te bevestigen, die in onuitwisbare trekken is ingegrift in het hart des menschen.

En in een tijd, dat het uitverkoren volk Gods wet heeft terzijde gesteld, is Ruth, de Moabietische, dus de heidense, daar, om door haar voorbeeld deze wet weer in het licht te stellen.

Naomi had Bethlehem en het land harer vaders verlaten, ter oorzaak van een hongersnood, en haar zonen hadden vrouwen gehuwd in het land van Moab. Maar de dood had de twee mannen van haar zijde weggerukt en hunne vrouwen waren kinderloos achtergebleven. Naomi zou het zeer natuurlijk gevonden hebben, als haar twee nog jeugdige schoondochters een tweede huwelijk hadden aangegaan.

Indien Naomi een derden zoon had bezeten, zou deze de echtgenoot van een der twee weduwen geweest zijn en het eerstgeboren kind uit dit huwelijk zou beschouwd zijn geworden als het kind en de erfgenaam van den overledene.

Aldus was de wet door Mozes aan het volk Israël gegeven, opdat het vaderlijk erfgoed niet van de eene familie in de andere zou overgaan. Wij vinden telkens in den Bijbel voorbeel-

VROUWEN UIT DEN BIJBEL

Een serie artikelen door

Mevrouw Lt. KOLONEL RIDSDDEL

8 RUTH.

den van dit recht van lossing, door den naasten bloedverwant van den overledene uitgeoefend. Naomi is weduwe en reeds op leeftijd; er is geen gelukkig leven meer te hopen voor de twee jonge vrouwen, bij deze schoonmoeder.

Niets verplicht haar bij haar schoonmoeder te blijven, die oud, arm en verlaten is, daarenboven wil Naomi niet in dit vreemde land blijven, zij wil haar geboorteland wederzien, nog eens de heerlijke lucht op de bergen van Juda inademen, en sterven op den grond, waar haar vaders rusten.

Zij spreekt met haar schoondochters hierover, geeft haar een laatsten zegen met den wensch, dat zij een nieuw gezin zouden vormen. Beiden hebben jegens haar de taak van schoondochters vervuld, en zij kunnen zich nu met een gerust geweten terugtrekken. Maar Ruth denkt er zoo niet over; zij beschouwt de moeder van haar man als haar eigen moeder en hij, dien zij heeft bemind, heeft haar Naomi als een gewijde erfenis achtergelaten; ware haar schoonmoeder rijk geweest en van vrienden omringd, dan had Ruth rustig in eigen omgeving kunnen blijven, maar het is haar onmogelijk dit te doen, nu zij alles verloren heeft. Zij zal haar volgen, haar troosten, samen zullen zij spreken over wat haar zoo na aan 't hart ligt, en Naomi verzorgende, zal 't Ruth zijn, alsof zij nog iets doet voor hem, die niet meer is. Zij rekent niet na; zij volgt de inspraak haars harten; zij offert haar vrijheid, zij gaat verder dan haar stip-

ten plicht, want zij geeft, omdat zij liefheeft. Hoe Naomi ook bij haar aandringt om toch het voorbeeld van Orpa te volgen, zij blijft bij haar offer: „Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God is mijn God”.

Men vraagt zich af, welke dezer twee vrouwen men het meeste moet bewonderen, haar, die aanbiedt zich te offeren, of haar, die dit offer weigert.

Wij leven in een wereld, waarin deze rollen vrij wel zijn omgekeerd; het meest gewone schouwspel helaas! is: dat der eenzame en verlaten grijsheid, waarin oude en arme ouders, van hunne kinderen hulp en bijstand vragend, door deze tot het geringste beperkt worden, indien zij het niet geheel en al weigeren. Waar zijn in onze dagen de dochters, om niet eens van schoondochters te spreken, die haar jeugd bij eene bejaarde moeder willen doorbrengen, met haar arbeid het dagelijksch brood verdienend?

Hoevelen zullen er gevonden worden, die eigen wenschen terzijde stellen, om tot het einde toe haar te verzorgen, die over haar wieg heeft gewaakt? Zijn er veel meisjes, veel jonge weduwen, wier lust het is oude leden der familie het leven te veraangenamen?

Treft men niet zelden zulk een dochter aan, en dan een schoondochter! En toch, de plicht is dezelfde, daar, door het huwelijk, niet meer gesproken behoort te worden van *mijn fami-*

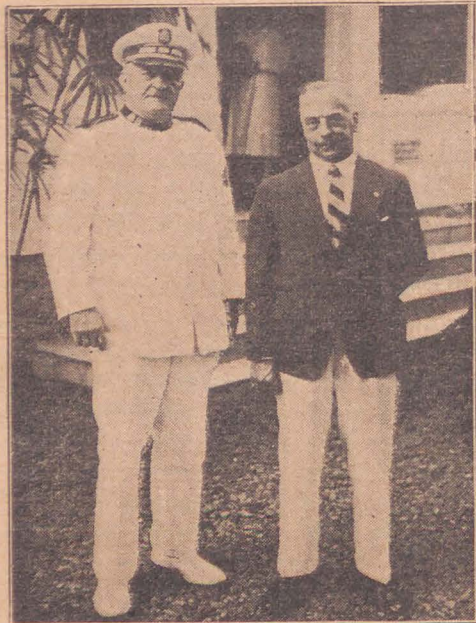
lie of *uw* familie, doch *onze* familie en men van beide zijden mag rekenen op dezelfde diensten. O, indien dat eens betracht werd, hoeveel familietwisten zouden dan voorkomen worden.

Ruth zet zich krachtig aan 't werk om in haar eigen onderhoud en in dat van haar schoonmoeder te voorzien; zij vraagt raad, en volgt dien op. Ook hier in is zij een voorbeeld voor de jonge vrouwen van ons geslacht, die menigen misstap zouden vermijden, indien zij den raad van meer ervarenen wilden aannemen. In dezen weg van gehoorzaamheid vindt Ruth het geluk; de kinderlijke liefde is een openbaring van godsvrucht, waarvan de apostel ons zegt, dat zij de beloften heeft ook van het tegenwoordige leven; de gerechtigheid zoeken is: doen alles, wat recht is. Ruth deed dit, zooveel haar mogelijk was en al het andere werd haar er bij gegeven. God liet haar juist den naasten bloedverwant van haar man ontmoeten, die het recht tot lossen had, en Boaz, zeker ook getroffen door haar gedrag jegens Naomi, nam haar tot vrouw.

Zoo werd Ruth, de Moabietische, de grootmoeder van den grooten koning David, uit wiens geslacht de Christus zou geboren worden. God zelf heeft een bijzonderen zegen verbonden aan het vijfde gebod: Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heer uw God geeft”. En waar man en vrouw één zijn, zij mij vergund er aan toe te voegen: eer insgelijks den vader en de moeder van uw echtgenoot.

Iemand vroeg op zondagsschool eens, waarom het boek Ruth in den Bijbel stond. Een klein meisje antwoordde: om aan schoondochters te leeren hare schoonmoeders lief te hebben. Zeer juist!

NAAR NOORD EN OOST-SUMATRA. BEZOEK VAN KOMMANDANT EN MEVROUW DE GROOT AAN KOETARADJA, LANGSA EN MEDAN.

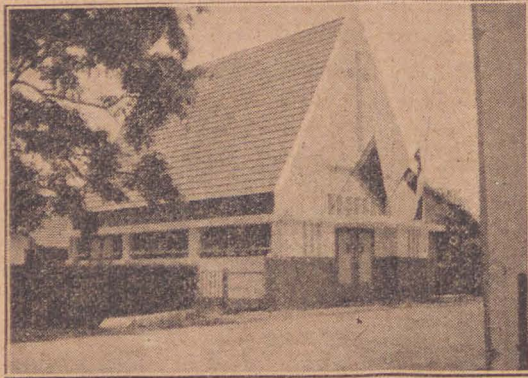

De Gouverneur van Atjeh- en Onderhoorigheden met onzen Kommandant.

VAN Batavia naar Koetaradja in twee dagen! Voorwaar geen kleinigheid. Maar toch voor een jongen man best te doen.

De Kommandant stapte dan ook met eenige andere passagiers op Zaterdag 12 Januari j.l. om 6 uur des morgens in het Knilm-toestel dat voor de groote vlucht naar Medan gereed stond op Tjililitan. De motoren werden aangezet en eerst langzaam, daarna sneller en sneller bewoog zich het vliegtuig over den grond om zich al spoedig in de lucht te verheffen en na luttele minuten aan den gezichtseinder te verdwijnen. De verre snellereis had een aanvang genomen.

Mevrouw de Groot en Kapitein Palstra deden het eerste traject in een rustiger tempo. Woensdag 9 Januari van Batavia vertrokken, duurde het tot Zaterdagmorgen voordat zij Belawan in het zicht kregen.

De bijeenkomstzaal te Medan.

Vanuit de verte waren de uniformen van heilsofficieren, die de gasten van Java kwamen begroeten, reeds zichtbaar.

**

Het eerste bezoek van Mevrouw de Groot gold de leproserie Poeloe si Tjanang. Al dadelijk deed het leed, dat hier geleden wordt, zich kennen: er moest een begrafenis plaats hebben. Weldra stonden wij voor een pas-gedolven graf. De officieren en enkele patienten brachten hun makker naar zijn laatste rustplaats.

Doch welk een geheel andere toon heerschte hier dan die welke andere begrafenissoorten dikwijls kenmerkt. Hier geen rouwgeklag. Integendeel, opgewekte liederen waarin de hemelsche heerlijkheid bezongen wordt.

En eigenlijk hoe vanzelfsprekend.

Adjudante Engström sprak: „Ik ben blij dat God onzen broeder tot Zich genomen heeft”, zoo zeide zij. „Zijn leven was lijden, een langzaam afsterven van pijn en smart. Zijn lichaam vol verschrikkelijke wonden, bond hem als een keten. Nu is hij in het huis dat hem door God bereid is, in de eeuwige heerlijkheid”. Zoo beschouwt men daar het heengaan van een patientheilssoldaat. Inderdaad een „bevoorgering tot heerlijkheid”.

's Middags om drie uur arriveerde de Kommandant. Een stip aan den horizon en eenige minuten later drukten wij den Kommandant de hand. Dank zij de Knilm had hij de eerste etappe volbracht in iets meer dan tien uren.

Den volgenden morgen was het al vroeg dag. Vijf uur in den morgen vingen twee auto's de reis naar Koetaradja aan. In totaal 608 kilometers, ongeveer 90 kilometers geasfalteerd en de rest grindweg. Van Medan waren de Majors Meijer en Walo, Adjudante Hansen en de Kapiteins v. Lith en Geus van de partij. Een korte onderbreking te Lho Seumawi voor het gebruiken van de lunch, en voort ging het weer. Bandenpech bleef helaas niet uit zoodat het over negen uur 's avonds was voordat wij Koetaradja bereikten, hartelijk verwelkomd door Ds. Eckenhausen die keurig gezorgd had voor logies en andere voorbereidingen.

Twee dagen bleef het gezelschap te Koetaradja.

Een belangrijk deel van het programma werd gevuld door besprekingen met de plaatselijke autoriteiten. Allen deden zich kennen als warme vrienden van het Leger des Heils. Verwacht mag worden dat deze besprekingen een gunstig resultaat zullen hebben.

Op Maandagavond vulde een groote schare belangstellenden, w.o. de Gouverneur van Atjeh, de Heer Ph. van Aken, de Gew. Militair Commandant Kolonel Bongers, de assistent-Residenten Oranje en Maier, de toneelzaal der Militaire cantine. Op de gebruikelijke wijze werd de bijeenkomst met zang en gebed geopend, waarna de Kommandant de aanwezigen welkom heette. Hierna verkreeg Gouverneur van Aken het woord, die, ter inleiding van de straks door den Kommandant te houden causerie, iets vertelde van zijn contact met en groote bewondering voor den arbeid van het Leger des Heils. De Gouverneur besloot zijn toespraak met den wensch dat het Leger tot in lengte van jaren zijn zegenrijk werk zou voortzetten.

Thans was het woord aan den Kommandant, die op interessante wijze vertelde van de organisatie die hem zoo lief is. Hij nam zijn toehoorders mede van land tot land, steeds aantoonende hoe het Leger des Heils, in wezen internationaal, zich aan de behoeften van ieder afzonderlijk land weet aan te passen. Verduidelijkt door tal van illustraties liet de lezing niet na diepen indruk te maken.

De aanwezigen stelden het ten zeerste op prijs dat tot slot enkele films, het Legerwerk in Ned.-Indië betreffende, werden vertoond. Nogmaals nam daarop de Gouverneur het woord om den Kommandant dank te zeggen voor hetgeen dien avond aan belangstellend Koetaradja geboden was.

Den volgenden dag hadden in den morgen wederom besprekingen plaats. Om 5 uur 's middags leidde Majoor

Meijer en enkele andere officieren een Maleische samenkomst, waarin getracht werd het doel en streven van het Leger des Heils te verklaren aan een belangstellend gehoor hoofdzakelijk bestaande uit Menadoneesche, Amboneesche en Timoreesche militairen. Ook de bekende Ds. Thenu was tegenwoordig.

Des avonds volgde een Hollandsche samenkomst, die door Ds. Eckenhausen was aangekondigd als een verlossings-meeting! Dankbaar stemde het dat ook voor zulk een „geestelijke” samenkomst zulk een groot aantal personen aanwezig was.

En een „verlossings-meeting” was het! Het evangelie werd gebracht door lied en door woord. Vooral door het woord. Alle Officiëren werden door den Kommandant in de gelegenheid gesteld hun persoonlijk getuigenis van de verlossende genade Gods te geven. Het waren frissche, duidelijke getuigenissen. Ten slotte sprak de Kommandant een kort, krachtig woord naar aanleiding van een schriftge-deelte.

Kommandant en Mevrouw de Groot met de officieren van Oost-Sumatra. (ook Majoor Koning en Adjudante Roemers.)

In de vroege moest Woensdagmorgen afscheid genomen worden van de verschillende gastvrouwen en gastheeren. Hoe bijzonder gastvrij waren wij ontvangen en hoe vriendelijk verzorgd! Koetaradja; hartelijk, hartelijk dank voor al het goede dat wij mochten ondervinden.

Op weg naar Langsa.

Precies om vijf uur zaten allen weer tusschen de wielen en voort ging het, Langsa-waarts. Het was drie uur voordat de eerste auto daar arriveerde; voor de tweede werd het, „dank zij” pech, ruim vijf uur.

Een bad, een maal, en om acht uur waren wij weer allen bijeen in de zaal van de Langsa-Club voor een klein select gehoor, gepresideerd door den Assistent-Resident van Oost-Atjeh, den heer Roos, die den Kommandant en zijn officieren bij de aanwezigen inleidde. Ook hier hadden wij een goed uur tezamen. Evenals in Koetaradja maakte de Kommandant van deze gelegenheid gebruik om te danken voor de giften die in die streken, waar geen Legerwerk gevestigd is, van jaar tot jaar den kollektanten worden gegeven.

**

Donderdagmorgen werd de reis naar Medan voortgezet. Het programma van het bezoek van Kommandant en Me-

De Zelfverlooch

VANGT AA

EEN BRIEF VAN

Waarde makers en vrienden,

De week van gebed en zelfverloochening zal gehouden worden van 17 —

Onze financieele positie is onvoldoende. Onze arbeid met kracht voort te zetten, onzen arbeid met kracht voort te werken kent en waardeert, zullen wij u dankbaar schenken.

Ook in dit opzicht is ons verzoek. Zijn zegen zal schenken. Met Zijn loochening- aanvraag van dit jaar ieder Officier en Heilssoldaat er na.

Ik verzoek U allen U gereed te maken deze bijzondere poging een aanvraag.

De volgende maand hoop ik op Uw moeten Uw plannen gereed zijn. reeds thans Uw aandacht voor de te vragen opdat tijdig alle schik kunnen worden.

God zegene U!

De Uwe in den S

Wie doet mee?

vrouw de Groot aan Medan was weer volgens het bekende recept vastgesteld; bezoeken aan en besprekingen met autoriteiten in den morgen en samenkomsten in den middag en 's avonds.

Het was een goede gedachte van den Kommandant om des avonds de officieren van Sumatra's Oostkust bijeen te brengen voor een officiersbijeenkomst. De Kommandant hield een bijbeltoespraak waarna enkele andere officieren iets van hun geestelijke ervaringen vertelden.

Op de Leprakolonie.

Zaterdag 19 Januari.

Samenkomst met de patienten van Poeloe si Tjanang. Een zaal gevuld met menselijke ellende, uitgeworpenen der samenleving. En toch brengt ook hier het geloof in God vrede, volle blijdschap en de zekerheid dat een betere toekomst wacht. De oogen tintelden van vreugde bij het zingen van de vrolijke, opgewekte melodieën der Leger-liederen. Met aandacht en diepen eerbied luisterden zij naar het lezen en bespreken van Gods Woord door den Kommandant.

Het hoogtepunt van de samenkomst werd gevormd door de inzegening van

Een van de ziekenzalen v. d. leproserie Poeloe si Tjanang.

enings-Aanvraag

OP 1 APRIL.

EN KOMMANDANT.

loochening staat weer voor de deur; 23 Maart.

odanig, dat willen wij in staat zijn zetten, wij iederen vriend die ons moeten vragen ons een bijdrage te

trouwen op God, Die ons zekerlijk hulp zal het resultaat der Zelfver- beter zijn dan ooit tevoren. Laat ar streven zijn doelwit te overtreffen. te maken om den eersten April met g te maken.

deze zaak terug te komen. Voordien k meen er echter goed aan te doen ze jaarlijks terugkerende kollekte ningen en voorbereidingen gemaakt

trijd.

J. W. DE GROOT.
Kommandant.

Wie helpt anderen helpen?

een 30-tal patienten tot soldaat van het Leger des Heils. Het was ontroerend die groep mannen en vrouwen daar te zien staan, sommigen blind, anderen zonder vingers, allen min of meer mismaakt. Op aangrijpende wijze zongen zij, in het Maleisch:

„Ik wil U volgen, O mijn Heiland.
Met Uw bloed kocht Gij mij vrij”.

En wij werden ons sterker dan ooit bewust welk een zegen gezondheid is. Wij verlieten dit oord des doods; de patienten bleven. Ook de zusters, die hen zoo liefelijk verzorgen, bleven; zij leven daar onder de melaatschen maand in maand uit, jaar in jaar uit. Welk een liefde! Welk een toewijding!

In het Korps te Belawan.

Om zeven uur des avonds werd door de Kommandants een samenkomst in het korps te Belawan gehouden. Zang en toespraken wisselden elkaar af. De Kommandant sprak op vermanende en aanmoedigende wijze. Vier makkers maakten een nieuwe toewijding.
W. P.

MEDAN.

Met zeer veel genoegen kunnen wij terugzien op den Zondag, dien Kommandant en Mevrouw de Groot doorbrachten in het 4 maanden oud zijnde Korps te Medan. Het was de eerste keer, dat wij Mevrouw de Groot met ons hadden; de Kommandant had reeds een keer tevoren een kort bezoek gebracht.

In de morgensamenkomst, die in het Hollandsch gehouden werd, zou een bijzondere gebeurtenis plaats vinden, n.l. de opdracht van de kleine Ann Margrete Hansen, en het was ons allen, en in het bijzonder den Adjutants Hansen een groote vreugde, dat onze Leider zich bereid verklaard had dezen dienst te leiden. Een groot aantal vrienden en belangstellenden had dien morgen plaats genomen in het aardige,

EEN DRINGEND VERZOEK VAN GENERAAL BOOTH IN VERBAND MET DE ZELF-VERLOOCHENINGS-AANVRAGE.

LORD ROTHERMERE'S HULPVERLEENING IN DE „LEGERWEEK”. EEN VERZOEK OM EEN RECORD-BEDRAG.

VISCOUNT Rothermere bood, tezamen met de Directeuren van de „Daily Mail” en de „Associated Newspapers”, Evangeline Booth, de leidster van het Leger des Heils, een lunch aan in het Savoy hotel.

Hierdoor werd Lord Rothermere in de gelegenheid gesteld hulde te brengen aan het werk van het Leger des Heils, de zelfverloocheningsweek warm aan te bevelen, en den redacteurs van zijn nieuwsbladen te verzoeken, mede te helpen deze aanvraag een succes zonder weerga te waarborgen.

Het was een gedenkwaardige gebeurtenis, gekenmerkt door een hechte samenwerking, gesproken uit gemeenschappelijke menschenliefde, tusschen een machtige groep van krantenmannen enerzijds en een geweldige godsdienstige organisatie anderzijds.

De aanwezigen werden getroffen door het ernstige beroep, dat Lord Rothermere deed tot het wagen van een poging, waardoor alle records gebroken zouden worden, en diep bewogen door de woorden van dank en vertrouwen, waarmee Generaal Booth antwoordde, woorden, die duidelijk herinnerden aan de gave, welke haar vader had om de harten van de groote massa in beroering te brengen.

In zijn rede zeide Lord Rothermere: „Generaal, ik heb den redacteurs en enkelen der directeuren van onze nieuwsbladen gevraagd, U vandaag te ontmoeten, omdat het mijn verlangen is, dat zij U helpen zullen, de aanstaande zelf-verloocheningsweek van het

Leger des Heils tot een groot succes te maken.

Ik wensch, dat zij, in dit Jubileumjaar en het eerste jaar van Uw Generaalschap geen pogingen onaangewend zullen laten, zoodat een verbreking van alle vorige records verzekerd wordt.

Maar voor ik U vraag ons toe te spreken, zou ik gaarne een paar woorden tot U persoonlijk willen richten.

In al wat ik ook maar eenigszins doen kan om te helpen, volg ik slechts in de voetsporen van mijn moeder en mijn broeder, wijlen Lord Northcliffe, die, afgezien van de giften in geld aan het Leger des Heils, van elke mogelijke gelegenheid gebruik maakten om hun bewondering en dankbaarheid uit te drukken voor het werk, dat het deed voor de lijdende menscheid.

Ik veronderstel Generaal, dat er nog altijd menschen gevonden worden, die de hand opheffen tegen het steeds groeiende aantal vrouwen, dat de mannen in ieder beroep en werk tart het beter dan zij te doen,

Maar Uw aanstelling als hoofd van deze groote organisatie baart geen verwondering, want zij was een hulde, niet alleen aan Uw bewezen bekwaamheid tot leiden en organiseren, maar ook aan den moed en de standvastigheid van die edele vrouwen, die William Booth, Uw illustren vader, het Leger des Heils hielpen grondvesten in de „East end” van Londen, bijna 70 jaar geleden.

Gij predikt een practisch Christendom, dat voorziet in de nooden van

het menschedom en waar Uw werkzaamheden zich uitbreiden, stijgt de behoefte aan financieelen steun.

Ik beveel de zelf-verloocheningsweek, welke, naar ik zie, dit jaar loopt van 23 Februari — 2 Maart, in het bijzonder in de aandacht aan van hen, die nog nooit geweten hebben wat het is zonder voedsel of onderdak te zijn, ik aarzel niet te zeggen, dat een ieder, die geld heeft voor liefdadige doeleinden niet beter kan doen dan dit ter distribueering aan het Leger des Heils te geven.

Niet alleen komt het op deze wijze bij degenen, die het het meest noodig hebben, maar de schenkers zullen de voldoening smaken van te weten, dat, £ 1 door U uitgegeven evenveel waarde heeft als £ 2 of £ 3 uitgegeven door eenig ander genootschap.

Binnen enkele dagen zult gij, Generaal, naar Australië en Nieuw Zeeland vertrekken. Wij wenschen U Gods zegen en beloven U dat in Uw afwezigheid alles in het werk gesteld zal worden om een succes te waarborgen.

Het is voor de Daily Mail een waar genoegen de intekenlijst te openen en wel met een bijdrage van £ 500 en Mr. J. Cowley voorzitter van the Daily Mirror en the Sunday Pictorial Newspapers, heeft mij gemachtigd te zeggen, dat deze bladen, gaarne een bedrag van £ 200 zullen afstaan.”

Na het indrukwekkende applaus, waarmee Lord Rothermere's verzoek begroet was, stond Generaal Booth op en hield een redevoering, welke, door

verv. pag. 6 kol. 4.

nette zaaltje, niettegenstaande het feit, dat de regen in stroomen neerviel. De Officiëren van de Oostkust waren, op een enkele na, allen aanwezig en ook de groote kinderen van het Kinderhuis mochten luisteren, en medewerken, want twee mooie liederen werden door hen ten gehoor gebracht.

De opdrachtdienst.

Het waren mooie, teere oogenblikken, toen de Kommandant duidelijk trachtte te maken, dat alles wat wij van God gekregen hebben, slechts is geleend en wij Hem dat terug behooren te geven. Hier was een ouderpaar, dat hun schat wilde teruggeven aan Hem, van Wien alle dingen zijn, zoodat haar leven zou zijn gewijd aan Zijn dienst, doch wij allen konden niet anders dan een blik slaan in ons eigen hart en ons afvragen, of wij den Heer alles gegeven hadden waar Hij recht op heeft.

Het was een plechtig oogenblik, toen de Kommandant de kleine in zijn armen nam en haar in het gebed droeg aan God en Zijn dienst.

Mevrouw de Groot nam hierna het woord. Haar toespraak was duidelijk en eenvoudig en toonde ons de groote plaats, die de kinderen hebben in het Koninkrijk Gods. De Kommandant sloot deze mooie bijeenkomst met dankgebed.

* * *

De Maleische samenkomst des avonds werd bijgewoond door een talrijke schare, die dapper haar best deed onze liederen mee te zingen en met diepe belangstelling den gang der gebeurtenissen volgde. Een Officers-„muziekkorps”, bestaande uit cornet, trombone en orgel verleende medewerking en ook de makkers van Belawan waren tegenwoordig. Mevrouw de Groot, die haar toespraak gedeeltelijk in het Maleisch hield, richtte een woord van ernstig vermaan tot de aanwezigen en in het bijzonder tot de

jonge menschen, die flink vertegenwoordigd waren.

De Kommandant bracht het Woord van God. Op de vraag wie reeds den Heiland volgde, gingen verscheidene handen omhoog en tot onze groote vreugde gaven vijf mannen dezen avond gehoor aan de roepstem des Heeren en verklaarden openlijk, dat zij zich wilden scharen bij de volgelingen van Christus. Met de dertien, die reeds in de afgelopen vier maanden tot bekeering zijn gekomen, vormt dit achttien personen, die voor den Heer gekozen hebben. Wij zijn dankbaar, dat God onze pogingen heeft willen zegenen en gaan voort met zaaien, vrouwende, dat God den wasdom zal geven.

J. v. L.

Een samenkomst voor de zusters.

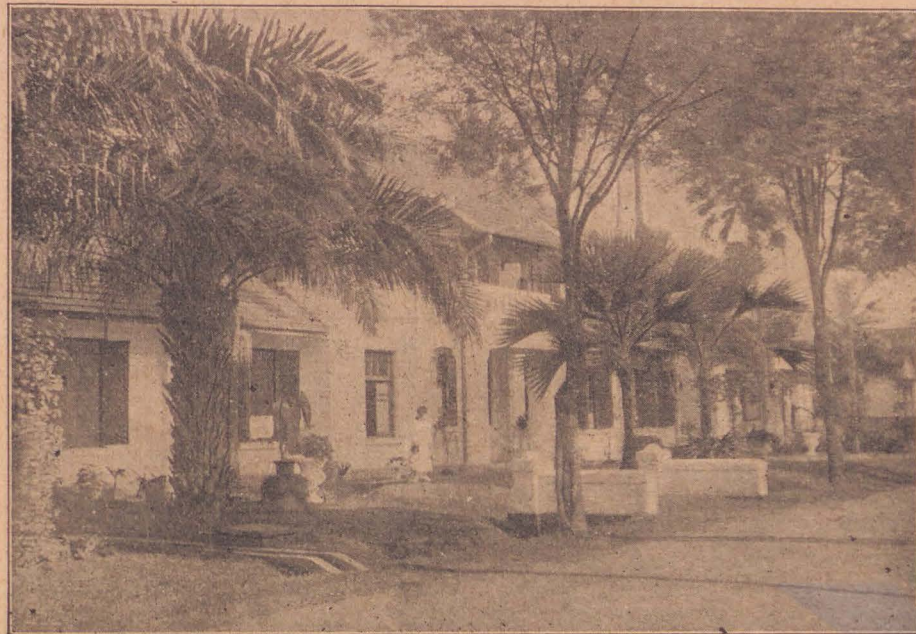
Op Vrijdag 18 Januari werd in de Korpszaal te Medan een samenkomst voor Chineesche vrouwen geleid door Mevrouw Kommandant de Groot.

Na het zingen van het openingslied ging Mevrouw Majoor Meijer voor in

gebed, waarna Mevrouw de Groot het doel van den Gezinsbond uiteenzette. Aandachtig luisterden de toehoorders naar deze uiteenzetting en het was duidelijk te merken, dat de interesse groot is voor het oprichten van den Gezinsbond.

Tijdens het serveren van een kopje thee zong Adjudante Engström een solo. Mevrouw de Groot las daarna Matth. 5 : 13 voor. De diepe beteekenis van Jezus' woorden over het zout der aarde en het licht der wereld werd door spreekster op treffende en duidelijke wijze verklaard, zoodat voor velen het luisteren een verlangen werd om deze innerlijke kracht te bezitten, en een schijnend licht te kunnen zijn, ieder in eigen omgeving.

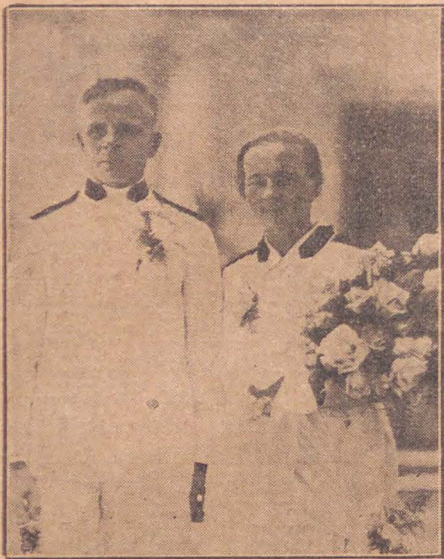
Een woord van dank werd gericht tot Mevrouw de Groot voor haar bereidwilligheid om deze eerste vrouwen-samenkomst te Medan te leiden. Het fundament is reeds gelegd en zeker zullen vele ijverige en gewillige handen verder bouwen. Mevrouw Adjudant Hansen sloot de samenkomst met dankgebed.
M. K. B.

Kinderhuis te Medan.

**TWEE FINSCHE MAKKERS,
Kapitein Heiki Juutilainen en Kapiteine Hilja
Oikkonen vereenigd onder de Legervlag.
Huwelijksinzegening te Soerabaja geleid
door Majoer J. Uijlings.**

De Kapiteins zijn betrekkelijk kort in dit land, maar zij hebben zich weten bemind te maken en staan bekend als ware heilssoldaten.

Kapiteins Juutilainen-Oikkonen.

Het was voor beiden voorwaar geen kleinigheid om te komen naar een land waar ze zoo weinig hun taal konden spreken of hooren, maar zij hebben zich dapper over de moeilijkheden heengezet en in hun aanstellingen, de Kapitein in het Militair Tehuis te Bandoeng en later in het Tehuis voor Socialen Arbeid te Soerabaja, en Kapiteine Oikkonen in het Kinderhuis te Bandoeng en voor een kort poosje in het Chineesche Korps te Batavia, hebben ze zich flinke goede strijdmakkers betoond. Er was dan ook heel veel belangstelling bij hun huwelijk, dat te Soerabaja op 16 Februari plaats vond.

De zaal van korps Soerabaja II, waar de huwelijksinzegening gehouden zou worden, was keurig met vlaggen en bloemen versierd. Er heerschte een echte Halleluja geest. Door zang en muziek werd uiting gegeven aan de vreugde, die er in het hart leefde. Uit het woord, door verschillende makkers gesproken, bleek waardeering voor het werk van den Kapitein gedurende de 14 maanden, dat hij in het Tehuis voor Socialen Arbeid heeft gewerkt.

De Kapiteine, met haar opgewekte vriendelijkheid, won al spoedig een plaats in het hart van de makkers en zij was onder hen reeds aardig thuis.

Door het zangkoor van Soerabaja I werd het bruidspaar een mooi lied toegezongen, terwijl de padvindsters van Soerabaja II haar hulde brachten.

Bruid en bruidegom betuigden hun dank aan God en aan hunne makkers, zij hebben geen ander verlangen, dan, nu in den strijd vereenigd, hun al aan God te wijden en Zijn Naam door hun leven te verheerlijken.

Onze beste wenschen vergezellen hen naar Celebes, waar zij thans zijn aangesteld. Moge God hen daar gebruiken om vele zielen voor Christus te winnen.

**De Kommandant leidt de huwelijks-
inzegening te Bandoeng van Adjutant
Roëd en Adjutante Brooks.**

WOENSDAG 23 Januari is voor velen onzer een onvergetelijke dag geworden; meer in het bijzonder voor Adjutante Brooks en Adjutant Roëd, wier huwelijk dien avond onder de Vlag van het Leger werd ingezegend.

De leiding van de huwelijksplechtigheid berustte bij Kommandant de Groot, die pas van zijn tournee door Sumatra terug was, bijgestaan door zijn Staf-officieren.

Toen om zeven uur de bruid aan den arm van den Kommandant de zaal werd binnengeleid, gevolgd door den bruidegom en Mevrouw Ridsdel, klonk uit de eivolle zaal een hartelijk applaus op, dat eerst ophield, nadat het bruidspaar op het platform plaats had genomen.

Onmiddellijk hierop zette de Chef-Secretaris het heerlijke lied „Leid ons trouwe God en Vader” in, welk gezang als een machtig gebed door alle aanwezigen staande werd meegezongen.

Nadat Brigadier Palstra en Mevrouw Lebbink ons voorgegaan waren in gebed, nam de Kommandant het woord en liet zich waardeerdend uit over de bruid, van wie hij verwachtte, dat zij denzelfden ijver en dezelfde liefde voor Gods zaak aan den dag zou blijven leggen als voorheen. Den bruidegom wenschte spreker geluk met zijn keuze, die moeilijk beter had kunnen zijn en droeg beiden op, in hun huis steeds de eerste plaats aan God te geven.

Alvorens uit Gods woord te lezen, gaf de Kommandant de kinderen van het Kinderhuis gelegenheid om de Adjutants toe te zingen. Door zijn eenvoud bekoorde het lied een ieder en het was bruid en bruidegom wel aan te zien, dat zij zeer getroffen waren door dit blijk van de liefde der kleinen.

Als tekst koos de Kommandant voor dezen avond Psalm 23. In aansluiting hierop gaf hij het bruidspaar een bemoedigend woord mee op hun levensweg, waar alles zeker niet even voorspoedig zou gaan.

Maar, mochten zich moeilijkheden voordoen, dan niet vertwijfeld of mismoedig worden, want waar de Heer hun beider Herder was, daar hadden zij niets te vrezen, indien zij Hem maar ten volle bleven vertrouwen en alle hulp en kracht van Hem bleven verwachten.

Na gezamenlijk het mooie koor „O, de vree, dien Jezus geeft” gezongen te hebben, feliciteerden Majoer Johansson en Brigadier Beckley bruid en bruidegom en wenschten zij hun Gods rijksten zegen toe.

Was al het voorgaande ons reeds tot rijken zegen geweest, hetgeen toen volgde, greep ons tot in het diepst van onze ziel aan. Onder de Vlag werd, na voorlezing der artikelen, het huwelijk voltrokken. Met gebogen hoofden en in devote stemming werd het koor van trouw en liefde aan den Heiland door alle aanwezigen gezongen:

„Ik wil U volgen, o mijn Heiland”.

Adjutants Roëd-Brooks.

Het was een plechtig moment, dat onuitwischaar in veler hart gegrift is. Brigadier Lebbink las ons vervolgens de talrijke telegrammen van gelukwensch voor, die van heinde en ver waren binnengekomen, als blijk van sympathie jegens het bruidspaar.

Innig ontroerd spraken bruid en bruidegom woorden van dank aan God. Die alles zoo heerlijk wel voor hen beiden had gemaakt, en aan allen, die hun dezen onvergetelijken dag bereid hadden.

Majoer Kruschwitz, hiertoe uitgenoodigd, gaf haar blijdschap te kennen, deze huwelijksplechtigheid te kunnen bijwonen. Ook zij gaf het bruidspaar Gods rijksten zegen mee.

In zijn slotwoord wees de Kommandant de aanwezigen op dien heerlijken geest van overgave aan God, die sprak uit de getuigenissen van de jonggehuwden en hij kon niet nalaten een ernstig woord van waarschuwing tot allen te richten, die nog geen beslissing hadden genomen inzake de volle bevrijding van hun ziel uit de zondenslavernij.

Hoewel er in het openbaar geen zichtbare resultaten te bespeuren vielen, zijn wij ervan overtuigd, dat menigeen dien avond aan zichzelf ontdekt is.

Met dank aan God en de bede, dat Zijn zegen in het bijzonder op de Adjutants moge rusten, sloot Mevrouw Kolonel Ridsdel dezen mooien avond.

Gaarne voldoen wij aan het verzoek van de Adjutants Roëd en de Kapiteins Juutilainen door middel van de S. K. hun hartelijken dank te betuigen aan allen die in verband met hun huwelijk zoo veel liefde en belangstelling betoonden.

waarschijnlijk al haar toehoorders, werd beschouwd als een van de meest schitterende toespraken ooit door een vrouw uitgesproken.

De Generaal zeide: „De buitengewone beminnelijkheid in vereeniging met een ziel overvloeiend van menschen liefde door Lord Rothermere aan den dag gelegd bij het, ten mijne behoefte, tot stand brengen van deze zoo schitterende gelegenheid, om enkele van de leidende figuren van de Britsche pers toe te spreken, wordt door mij meer gewaardeerd dan woorden kunnen uitdrukken. De gelegenheid, mij hier geboden, hangt nauw samen met onze zelf-verloochenings-aanvraag, welke dient, zooals Lord Rothermere zoo prachtig heeft uitgelegd, om gelden bijeen te brengen voor ons zendingswerk hier en buiten.

Ik kan niet zeggen, hoe dankbaar ik hem ben en hoezeer ik de belangstelling waardeer, welke, naar ik zie, door de aanwezige Heeren, getoond wordt voor het werk van het Leger des Heils.

Overal houden de menschen van het Leger om zijn liefde tot de menschheid, geopenbaard in zijn werken van liefdadigheid. Zij hebben het liefgehad om de gebroken harten en gewonde zielen, die het geheeld heeft.

Zij hebben ons bemind om de diep-ongelukkige gezinnen, die wij weer hebben opgericht, voor wat wij deden om de menschen op te heffen tot fatsoenlijke leden van de maatschappij in plaats van een last te zijn voor de financiën van het land.

Wij hebben ze dienstknechten van God gemaakt.

De meesten onzer hebben practisch gesproken leege zakken. Onze rijkdom is niet van deze wereld. Wij hebben ons schatten hier boven vergaderd, en we willen ze nooit terugnemen. Ik spreek hier namens 27.000 Leger des Heils-officieren. Onze levens zijn ons niet dierbaar, wij krijgen het geld der menschen niet voor onszelf, maar wat wij wenschen is, steeds meer mannen en vrouwen naar plaatsen van armoede te sturen. Wij leven niet in den zevenden hemel. Wij staan met onze beide beenen op den grond. Wij brengen Jezus Christus. Die barmhartig is en helpt, tot de armste en meest duistere plaatsen.

Van klein kind af ben ik in het Leger. Ik werd geboren in het Leger des Heils. Toch is dit voor mij nooit iets gewoons geweest.”

Het Leger had voor de Generaal dezelfde aantrekking als een boot, die uitgaat om drenkelingen te redden. Zij vroeg een ieder, die iets schreef ten bate van het Leger des Heils, er toch vooral aan te denken, dat „wij reddingsbooten, havens en toevluchten” zijn.

kwam en er was een ernstig verlangen naar dien zegen waarvan zoo juist gezongen werd.

Een lied werd door den Chef-Secretaris uitgegeven, waarna de Kommandant ons de Zaligsprekingen voorlas. Bijzondere nadruk werd gelegd op de woorden: „Zalig zijn de reinen van harte, want zij zullen God zien”. Jezus heeft dit verzekerd, dus staat voor een ieder de weg open om een rein hart te bezitten. Waar God dit belooft, daar zal Hij de middelen daartoe zeker geven.

Er zijn voorwaarden verbonden aan het verkrijgen van den zegen van een rein hart; noodzakelijke punten waaraan een ieder, die den zegen van een rein hart wenscht te hebben, zich moet houden. Die voorwaarden zijn: men moet den weg weten, die ons uiteindelijk tot dien zegen brengt en die weg is God; men moet zelf willen en hiernaar zoeken; men moet afstand doen van alles wat dien zegen in den weg kan staan.

Op pakkende wijze zette de Kommandant deze punten nader uiteen en menigeen heeft dien avond rijken zegen ontvangen, terwijl voor allen bovendien de weg ter verkrijging van een rein hart duidelijk is geworden.

Hoewel oogenschijnlijk de overwinning niet zoo groot was — een jonge vrouw gaf zich gewonnen door de liefde Gods — toch zijn wij er zeker van, dat ook deze avond er veel toe heeft bijgedragen, dat Satans rijk afbreuk is gedaan en velen hun verbond met God hebben vernieuwd.

Moge ons nog meer van die avonden beschoren zijn.

Kommandant de Groot, vergezeld van Mevrouw de Groot en Lt.-Kolonel en Mevrouw Ridsdel, leidde op Dinsdag 5 Februari, een, voor de heilssoldaten van Bandoeng, belangrijke meeting in de bovenzaal van de Kweekschool. De opkomst was buitengewoon mooi, een teeken, dat de heilssoldaten het als een voorrecht beschouwden hun leiders in intiem kring te mogen hooren. Naar legergewoonte werd de samenkomst ingezet met een onzer heerlijke strijdliederen: „Heiland geef Uw legerscharen”, waarna Gods zegen afgesmeekt werd over deze vergadering.

De Kommandant verzocht Lt.-Kolonel Brouwer het tweede lied uit te geven, hetwelk door alle aanwezigen geestdriftig werd meegezongen. Hierna nam onze leider het woord. Met belangstelling luisterden allen, Officieren en heilssoldaten, naar de aanmoedigende en bezielende woorden tot hen gesproken, welke hen innerlijk raakten. Vrijmoedig werden eenige vragen gesteld in dezen geest: Bezit gij een krachtig, persoonlijk getuigenis? Hebt gij de zekerheid van volkomen

DE KOMMANDANT IN BANDOENG I.

verlossing, den zegen van een rein hart? De kracht van God om in iedere verzoeking overwinnaar te zijn?

Als wij, zoo aangegord, aldus de Kommandant, onzen arbeid verrichten, zal de Heer ons zekerlijk Zijn zegen niet onthouden.

In verband hiermede werd een en ander uit de Orders en Reglementen voor soldaten aangehaald, met het doel, het eigen hart te onderzoeken inzake den geestelijken toestand hiervan, of daar vóór- of wel achteruitgang was. Het welslagen van den Legerarbeid, de redding van zielen, hangt immers af van de geestelijke kracht van den heilssoldaat, de kracht, welke aanspoort, onze taak zonder vrees te volbrengen. Hoe meer innerlijke kracht, hoe vruchtbaarder het werk zal zijn.

De heilssoldaten werden door den Kommandant opnieuw en ernstig herinnerd aan hun voornaamste plicht, het zielreddend werk, waar ze ook geplaatst zijn. Met nadruk werd gewezen

op de noodzakelijkheid van huisbezoek en het voeren van geestelijke gesprekken met personen, waarmee men in aanraking komt. Ongetwijfeld heeft het gesproken woord van dien avond in menig hart geestelijke verdieping bewerkt.

Na nog een laatste lied werd door Mevrouw Lt.-Kolonel Ridsdel met dankgebed gesloten.

B. N.

KOMMANDANT DE GROOT SPREEKT.

Donderdag, 7 Februari jl. hadden de Kommandant en Mevrouw de Groot de leiding van den Heiligingsdienst in Korps Bandoeng I. Voor dezen avond had de Kommandant als punt van uitgang genomen de vraag: „Hoe verkrijgt men den zegen van een rein hart?”

Voor deze meeting werd bijzondere belangstelling betoond niet alleen van de zijde der heilssoldaten, maar ook door vele buitenstaanders, zoodat de zaal geheel gevuld was.

De Kommandant opende de samenkomst met het zingen van een Heiligingslied, waarna Majoer Kruschwitz ons voorging in gebed. Wij voelden dat God ons dicht nabij

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

TERRITORIAAL HOOFD-KWARTIER.

Gehuwd :

Kapiteine **ANTJE KERKHOVEN**, op 29-8-'31 vanuit Den Helder, Nederland, in opleiding gekomen,

met

Kapitein **JACOB C. DE JONGE**, op 1-9-1930 vanuit Middelburg, Nederland, in opleiding gekomen,

te

Semarang, op 21 Februari 1935.

Bevorderd :

Luitenant **M. M. de Graaff** tot Kapitein.

Overgeplaatst :

Kapiteine **L. Limba** naar Bandoeng, Jongenshuis.

Luitenant **E. Latuasan** naar Bandoeng, Korps II. (asst.).

J. W. DE GROOT

Territoriaal Kommandant.

Bandoeng, 23 Februari 1935.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

KOMMANDANT DE GROOT.

- Woensdag 6 Maart Buitenzorg.
- Donderdag 7 Maart Soekaboemi.
- Woensdag 20 Maart Manad. *
- Donderdag 21 Maart Tompaso, Langowan en Kakas. *
- Vrijdag 22 Maart Kawangkoan en Sonder. *
- Zaterdag 23 Maart Manado. *
- * vergezeld van Mevr. Kommandant de Groot, Kapitein Palstra en Kalawara-Muziekkorps.

MEVROUW KOMMANDANT DE GROOT.

- Maandag 4 Maart Kalawara. *
- Woensdag 6 Maart Gimpoe. *
- Vrijdag 8 Maart Kantewoe. *
- Zondag 10 Maart Gimpoe. *
- Maandag 11 Maart Koelawi. *
- 14-16 Maart Congres te Kalawara. *
- Zondag 17 Maart Sibalaja en Paloe. *
- 20-23 Maart met den Kommandant in de Minahasa.

* vergezeld van den Chef-Secretaris, Lt. Kolonel Ridsdel, en Majoor Strandluud.

Lt. Kolonel Ridsdel.

4-24 Maart Midden-Celebes.

Brigadier Beckley.

Donderdag 14 Maart Bandoeng I.

Brigadier Woodward.

- Vrijdag 1 Maart Tanggoeng.
- Zaterdag 2 Maart Cheribon.
- Zondag 3 Maart Cheribon.
- Maandag 4 Maart Tegal.
- Dinsdag 5 Maart Tjilatjap.
- Zaterdag 16 Maart Poerworedjo.
- Zondag 17 Maart Poerworedjo.
- Maandag 25 Maart Rogomoeljo.
- Dinsdag 26 Maart Bawen.
- Woensdag 27 Maart Gintoengan.
- Donderdag 28 Maart Ambarawa.

Brigadier en Mevrouw Lebbink.

Zondag 24 Maart Batavia I.

Majoor Hiorth.

Zondag 10 Maart Batavia Soc. Tehuis en Batavia I.

Zondag 17 Maart Soerabaja I en II.

Majoor Neddermeyer.

Donderdag 21 Maart Bandoeng I.

Majoor Johansson.

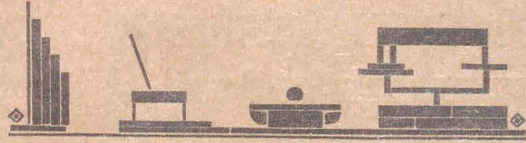
Donderdag 7 Maart Bandoeng I.

Stafkapitein Pearce (T. J. L. S.).

- Zondag 10 Maart Pekalongan.
- Maandag 11 Maart Tegal.
- Zondag 24 Maart Bandoeng II.
- Woensdag 27 Maart Semarang O. H.
- Donderdag 28 Maart Semarang Boegangan.
- Vrijdag 29 Maart Semarang I.
- Zaterdag 30 Maart Tanggoeng.
- Zondag 31 Maart Krengseng.

Adjudante Both (P. V. Org.).

- Zondag 3 Maart Soerabaja I.
- Maandag 4 Maart Soerabaja II (Parade).
- Dinsdag 5 Maart Ngawi.
- Woensdag 6 Maart Solo.
- Donderdag 7 Maart Djokja.
- Vrijdag 8 Maart Poerworedjo.
- Maandag 25 Maart Cheribon.
- Dinsdag 26 Maart Tegal.
- Woensdag 27 Maart Semarang I (Parade).
- Donderdag 28 Maart Semarang Boegangan.
- Vrijdag 29 Maart Semarang O.H. (Kampvuur).
- Zaterdag 30 Maart Pekalongan.
- Zondag 31 Maart Pekalongan.

De Generaal.

Generaal **Evangeline Booth** vertrok Dinsdag 15 Februari j.l. uit Londen voor een campagne in Australië. Voor de afreis vond een groote afscheidsbijeenkomst plaats in de „Westminster Central Hall” in Londen.

Onze Kommandants.

Teruggekeerd van een welgeslaagde tournee op Sumatra (zie verslag elders in dit blad) heeft de Kommandant de opening van een nieuw tehuis voor Maatschappelijke Hulp in Batavia bijgewoond en vele belangrijke zaken afgehandeld op het Hoofdkwartier. In het midden der maand werd door hem een reeks plaatsen op Midden-Java bezocht, waar openbare samenkomsten en lezingen in volle zalen voor aandachtig publiek werden gehouden. In Semarang, Krengseng en andere plaatsen kwamen 80 zielen tot God.

Majoor **Stewart** van Oengaran had de stad Salatiga voor het bezoek flink opgewerkt. Er was een belangstellende schare. In Solo en Djocja waren er eveneens prachtige groote scharen bijeen.

Begin Maart hoopt de Kommandant Buitenzorg en Soekaboemi te bezoeken ten einde daar ook enkele lezingen te houden. De Officieren van het Meisjeshuis te Batavia en Batavia II zullen den Kommandant daarbij vergezellen.

Nadien zal de Kommandant scheep gaan naar Manado om het Congres in de Minahasa te leiden; te Donggala voegt Mevrouw de Groot zich bij hem. Mevrouw de Groot en schrijver dezer nootjes vertrekken n.l. reeds begin Maart naar Midden-Celebes om niet alleen het Congres voor die Divisie te leiden, maar ook een bezoek te brengen aan Kantewoe en andere hoogergelegen posten. Wij hopen dat dit bezoek tot zegen en bemoediging zal wezen voor onze kameraden daarginds, in het bergland. Het zal zeker ook een vreugde voor ons zijn om den

Aanteekeningen van den Chef-Secretaris.

Lt. KOLONEL D. RIDSDDEL.

arbeid in die streken eens van nabij gade te slaan, en we hopen later goede rapporten daaromtrent te kunnen uitbrengen.

Opening nieuwe zaal te Batavia en bezoek aan Bandoeng II.

Mevrouw Ridsdel en schrijver dezes hadden het genoegen om een Zondag door te brengen met onze makkers in het inheemsche Korps te Bandoeng. 's Morgens werden door mijn vrouw twee kinderen opgedragen van Chineesche Heilssoldaten, en 's avonds had ik het voorrecht om in de vaarwelsamenkomst van Kapiteine Weers en haar Luitenant twee Jong Soldaten in te zegenen tot Heilssoldaat, en drie nieuwe Korpskadetten aan te nemen.

Wij gingen veertien dagen daarna naar Batavia om de nieuwe zaal van Korps I te openen en de eerste Zondagmeetings in het nieuwe lokaal te leiden. Wij hadden een goeden tijd en danken God voor enkele zielen die tot Hem kwamen.

Onze kollekteerende reizigers.

Het was ons een vreugde om na vele maanden Majoor **Kruschwitz** weer voor een paar weken in Bandoeng te zien en wij zijn blij, dat zij na al de moeizame tochten, die zij heeft afgelegd, wat rust kon nemen en ons vertellen kon, dat zij veel heeft genoten van haar verlof. Nu is zij weer op stap gegaan, en zal Riouw en Borneo gaan bezoeken. God zegene onze dappere strijdster.

Ook van onze andere Kollektanten ontvingen wij goede berichten. Adjudante **Priddle** is momenteel bezig in Singapore, en Kapitein **Geus** op Sumatra. Moge hun komst onder onze vrienden niet alleen ten bate zijn van ons werk, maar ook het middel zijn in Gods hand om zegen en opbeuring te brengen aan velen, die vaak in afzondering en eenzaamheid arbeiden op de Buitenbezittingen.

De Chef-Secretaris en Mevr. Ridsdel in Batavia I.

HET was feest voor de makkers en Officieren van Batavia I. We hadden namelijk het voorrecht een nieuwe zaal te openen. Jarenlang was uitgezien naar een geschikte bijeenkomstzaal en nu mochten we de vreugde smaken Zaterdag 9 Februari een perceel te openen aan de Sluisbrugstraat, No. 31.

Wat een aardig gebouwtje! Het interieur vooral is bijzonder mooi! Aan ruim honderd personen biedt het plaats. Geve de Heer, dat het in de toekomst steeds gevuld moge zijn.

De openingsbijeenkomst werd geleid door Lt. Kolonel en Mevrouw Ridsdel. Velen waren opgekomen, ook van Korps II; het zaaltje was geheel vol en dapper werd er gezongen. Stafkapitein **Pearce** en Mevrouw **Voogt** smeekten den zegen Gods af over dit samenzijn.

De Kolonel sprak naar aanleiding van de woorden „Nu zullen Mijne oogen open zijn dag en nacht over dit huis”. Moge het inderdaad een huis Gods zijn, waarin wij, die ons Gods kinderen noemen, zullen leeren dichter bij Hem te leven en velen, die nog in duisternis zijn, tot Zijn wonderbaar licht zullen komen.

Mevrouw Ridsdel droeg onze Korps-Officieren en de Soldaten in het gebed aan God op. Daarna werd een brief voorgelezen, dien de Kommandant voor deze bijzondere gelegenheid geschreven had, en waaruit wij het volgende overnemen:

„Het is mij een voorrecht U, bij monde van den Chef-Secretaris, mijn welgemeende gelukwensen te mogen aanbieden bij de opening van deze nieuwe zaal. Moge deze openingsplechtigheid het begin zijn van een tijdperk, zooals het Korps Batavia I nooit tevoren heeft gekend; moge deze bijeenkomstzaal in de stad bekendheid verkrijgen als te zijn een plaats waar de kinderen Gods tezamen komen, waar Gods Naam wordt geëerd, waar het Evangelie van Christus in waarheid wordt gepredikt, en, bovenal, waar zondaren bekeerd worden.

Het woord werd vervolgens gegeven aan den Bevevoerende Officier van het Korps. Hij sprak zijn dank uit jegens God, voor

Zijn groote hulp in deze geschenken. Niets liever wenschte hij, dan dat Gods Naam verheerlijkt en vele zielen in dit gebouw tot verlossing zouden komen.

Nadat Mevrouw Adjudant **Lorier** nog een woord had gesproken, werd deze samenkomst met gebed gesloten door Adjudante **Karrenbeld**.

* * *

De nieuwe zaal, Batavia I.

Zondag 10 Februari werden de samenkomsten eveneens geleid door de Kolonels.

De Heer kwam ons in de Heiligingssamenkomst dicht nabij. Veel zegen kwam tot ons hart, in 't bijzonder door het Bijbelwoord, dat door Mevrouw Ridsdel behandeld werd. Geestelijk gesterkt keerden wij huiswaarts, besloten om toegewijder te leven dan voorheen.

's Avonds was er een echte Heilsbijeenkomst. Vol geestdrift werd er gezongen. Er was een groot verlangen en geloof, dat er zielen zouden worden gewonnen voor den Heer. De getuigenissen van de verschillende Officieren en makkers, die spraken van de opzoekende liefde van onzen Heiland, werkten hiertoe mede. De Kolonel behandelde daarna Gods Woord, en werd hierin wonderbaar door den Heer Zelf gesteund. Langen, langen tijd waren er geen zielen tot Jezus gekomen in het Korps, maar Gods Geest overwon ditmaal, en vier zielen zochten en vonden verlossing. Halleluja!

Zoo gaan wij voort, totdat de heele wereld Hem behoort.

C. V. B.

DE KOMMANDANT OP AUDIËNTIE

Zijne Excellentie de Gouverneur-Generaal ontving op Vrijdag 22 Februari den Kommandant in audiëntie, waarin de jongste uitbreidingen van den Legerarbeid besproken werden. Z. E. betoonde hierin bijzondere belangstelling.

Kapitein **Sterk**, die op tournee was in den Oosthoek, heeft een klein motorongeluk gehad en was genoodzaakt een korten tijd rust te houden in Malang. Hij schrijft echter opgewekt en hoopt spoedig weer klaar te zijn om de reis voort te zetten.

Buitenlandsch Verlof.

Wij hebben gelukkig goed nieuws ontvangen van onze Officieren, die met verlof naar Europa en Australië zijn. Majoor **Ingham** heeft de vreugde gehad toch nog haar bejaarden vader in leven weer te zien.

Majoor **Loois** schreef een opgewekten brief aan den Kommandant, en ook de Adjudants **Tichelaar** en **Wuite**, en Kapiteine **Hilbolling**. Uit Duitschland berichtte Adjudante **Hoffmann**, dat zij veel genoot van haar verlof, en uit Noorwegen gewerd ons wederom een schrijven van de Adjudants **Johannessen**, dat Mevrouw heel veel beter is, en zij nu weer denken te kunnen terugkeeren naar Nederlandsch-Indië.

Felicities.

Toen de Kommandant deze week in Semarang was, werd Luitenant de **Graaff** door hem tot Kapiteine bevorderd. Wij feliciteeren U van harte, Kapiteine.

In het gezin van Kapiteins **Mason** is wederom vreugde gekomen door de geboorte van een flinken zoon, **Douglas Harry**. Moge de jongen opgroeien tot vreugde van zijn ouders en tot zegen van anderen.

Een Oude Getrouwe.

Brigadier **Beckley**, die pas naar Djokja is geweest, vertelde ons dat zij daar Kommandeure **Liem Giok Nio** had ontmoet. De Kommandeure was in Januari 35 jaar Heilsofficier, en ondanks haar hoogen leeftijd, is hetzelfde oude vuur van vroeger en de lust tot getuigen voor haar Meester nog brandende in haar. De Kommandeure stelt nog altijd veel belang in de Javaansche kinderen in ons Tehuis te Djokja. God zegene haar!

Huwelijksinzegening.

Op Donderdag 21 Februari hadden mijn vrouw en ik het genoegen om in Semarang in de bijeenkomstzaal van ons Ooglijders-Hospitaal het huwelijk in te zegenen van de Kapiteins de **Jonge** en **Kerkhoven**. Zoowel van de zijde hunner makkers-Officieren als van degenen, onder wie Kapiteine **Kerkhoven** geruimen tijd in het Hospitaal gewerkt heeft, was groote belangstelling.

Moge Gods zegen bij voortdurend rusten op hun verbintenis.

Tijden van beproeving.

De laatste paar maanden zijn voor het gezin van Majoor **Loois** in Soerabaja I zwaar geweest.

Niet alleen dat de kinderen ziek waren, maar ook de Majoor en zijn vrouw zijn nog verre van wel. Gelukkig zijn de kinderen nu beter, en willen we hopen, dat Mevrouw, die in het ziekenhuis moest worden opgenomen, spoedig geheel zal herstellen.

Majoor **Harvey** was in Bandoeng voor de bijwoning van het huwelijk van de Adjudants **Roed**, en het deed ons goed te zien, dat ze zoo opgewekt was. Wij gelooven, dat de Heer haar zal helpen om weer geheel en al over de gevolgen van haar val heen te komen.

Muziekboeken voor Celebes.

Gehoor gevende aan onzen oproep in het Februari-nummer, hebben drie Officieren ons exemplaren afgestaan van de oude „Salvation Army” Muziekboeken ten gebuik voor de scholen in Celebes.

Indien er nog meer makkers of vrienden zijn, die zoo'n boek hebben en het kunnen missen — aangezien er nu toch een nieuwe uitgave is verschenen houden wij ons ten zeerste aanbevolen. Bij voorbaat dank!

NIEUW ADRES BATAVIA I

De Officieren van Batavia I (Europeesch Korps) wonen thans:
Sluisbrugstraat 24b, Batavia-Centrum.

Hoe staat het
LEGER DES HEILS
tegenover SPORT?

Het Leger wil ook zijn houding tegenover sport bepalen op grond van Gods Woord.

De Apostel Paulus schreef aan Timotheus daaromtrent: „Want de lichamelijke oefening is tot weinig nut, maar de godzaligheid is tot alle dingen nut”. Dit wil niet zeggen, dat de lichamelijke oefening dan maar achterwege gelaten moet worden, doch het wil slechts duidelijk maken, welke van de beide zaken — het lichamenlijk of het geestelijk welzijn — men het hoogst moet aanslaan. De „lichamelijke oefening” is toch nuttig, al is ze dan maar „tot weinig nut”.

Het bekende gezegde „Een gezonde geest in een gezond lichaam”, wijst zoo duidelijk op het innige verband tusschen geest en lichaam. Jongelui mogen dan ook hun lichamenlijk welzijn niet verwaarlozen, als ze een frisschen geest en daarmee ook een gezonde, frissche godsdienstige overtuiging willen bezitten.

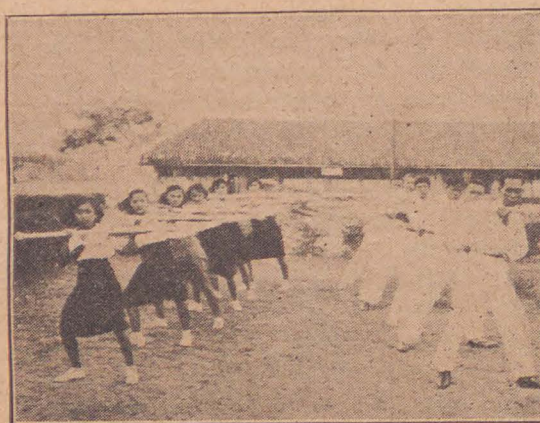
Het Leger des Heils werkt dat lichamenlijk welzijn dan ook zooveel mogelijk in de hand. Zijn uitgebreide en nog steeds groeiende Padvindstersbeweging getuigt mede daarvan. Laat er gerust een trekken naar buiten zijn, een vrij en opgewekt buitenleven in Gods heerlijke natuur! Laat er sport en spel zijn in overvloed.

Enkele grenzen wil het Leger echter toch onder alle omstandigheden behouden.

Het keert zich beslist tegen de Zondagsontheiliging, zooals die o.a. plaats vindt door de voetbal-, korfbal-, tennis-sport. Het Leger zit zelf Zondags ook niet stil, doch bedrijft dan een geheiligde activiteit. Het kant zich dus tegen de soort van activiteit en stelt bij alles de vragen. Wordt Gods Naam er door verheerlijkt? Geschiedt het alles ter eere van Hem? Worden wij en anderen er dichter door bij Hem gebracht op dezen, aan Hem gewijden dag en worden onze en anderer gedachten bij Hem bepaald? En naar dezen maatstaf gemeten, valt sport er op Zondag „af”.

Men houde zulke wedkampen maar op Zaterdagmiddag, waarop het grootste percentage der bevolking tegenwoordig vrij heeft.

Sport, die met ruwheid gepaard gaat, vindt in het Leger geen aanhang, doch een bestrijder. Wij wenschen niet, dat onze menschen boksen, worstelen (al kan dit dan ook met schoonklinkenden naam „harmonieuze krachtsontwikkeling” genoemd worden), wielrennen, jagen e.d.

Oefening bij een J. L. demonstratie.

In elk geval staat sport, waardoor het lichaam, alsmede de geest misbruikt wordt, „op den index”. Sportprestaties, die alleen geleverd worden, om een op sensatie belust publiek te bevredigen, worden door het Leger afgekeurd en het is den Heilssoldaat zelfs onwaardig, tot het belangstellende publiek te behooren.

Sport daarentegen, die het lichaam harmonieus ontwikkelt, zonder het te forceeren, sport, die in de openlucht beoefend kan worden en waarbij je de longen volzuigt met de heerlijke, zuivere atmosfeer, sport, die verdeelend werkt, die geen hartstochten opwekt of wreedheid met zich mede brengt, vindt in het Leger des Heils een warm voorstander.

Het worde nimmer een hartstocht, doch blijve immer een bezigheid, die men tot inspanning verricht. De sport ga niet over den mensch heerschen en nimmer vorme sport een oorzaak, dat men er het bijwonen der bijeenkomsten in Gods Huis door verzaakt; men blijve bedenken, dat de godzaligheid het hoogste blijft en tot alle dingen nut is.

DE OPLEIDING VAN KINDEREN

DOOR GENERAAL WILLIAM BOOTH

STICHTER VAN HET LEGER DES HEILS

(Ofschoon gewoonlijk gericht tot ouders-heilssoldaten, is de raadgeving van den Stichter geschikt voor allen, die iets te maken hebben met de geestelijke ontwikkeling van de jeugd).

Kinderen behooren naar waarheid onderwezen te worden, dat wil zeggen, zij moeten, zoover zij daartoe in staat zijn, leeren begrijpen:

Wat zij zijn en wat zij mogelijk kunnen worden.

De betrekking, waarin zij tot God staan.

De betrekking, waarin zij staan tot hun omgeving.

Het soort kinderen, dat God wenscht, dat zij zijn zullen.

Het voorrecht God te kennen en zich in Hem te verheugen.

Het soort van leven, dat God wenscht, dat zij leiden zullen.

God heeft evenveel belang bij het karakter en het leven der kinderen, als Hij heeft bij dat der volwassenen. Gij moet ze bijbrengen iederen dag van hun leven te zeggen: „Uw wil geschiede”, en het moet Uw streven zijn, dat dit gebed weerklank in hun harten vindt, anders zal het U van geen nut zijn, dat zij het leeren.

Maar hoe kunnen kinderen den wil van God doen, tenzij hun bekend gemaakt wordt, wat die wil is. Daarom moet gij hen even zorgvuldig, ja nog veel meer, onderrichten in de zuivere waarheid aangaande deze belangrijke dingen, als in de aardsche.

Zelfs wanneer zij de waarde aangaande de geestelijke dingen kennen, moet gij hen voortleiden om de kracht te vinden, teneinde daar overeenkomstig naar te handelen; dan zal de Geest hen bevrijden en geschikt maken uit te gaan om andere kinderen tot de vrijheid te brengen.

VOOR ALLEN DIE NOG JONG ZIJN!

Jongelieden-Week, 23 tot 30 Maart.

In alle afdelingen van het Leger des Heils in Nederlandsch-Indië zullen zeer bijzondere samenkomsten voor de jeugd gehouden worden.

Groote Demonstraties.

Muziek-en Zanguitvoeringen.

Lichtbeelden-samenkomsten.

De Padvinderij in het front.

Prijsuitdeelingen.

Allen zijn hartelijk welkom. Ziet uit naar plaatselijke aankondigingen. Komt zelf en brengt anderen mee.

DE CHEF-SECRETARIS IN BANDOENG II

Rijkgezegende samenkomsten.

Zondag, 27 Januari, was een blijde dag voor ons, daar wij dien dag bezoek hadden van den Chef-Secretaris en Mevrouw Ridsdel. Reeds vanaf het begin der samenkomst gevoelden wij, dat zij gekomen waren om den makkers van Bandoeng II een zegen te brengen. De Kolonel vertelde hoe blij zij waren, in ons midden te mogen zijn, terwijl de hartelijke ontvangst een bewijs was, dat zij zeer welkom waren.

De ochtendsamenkomst was rijk aan zegeningen. Mevrouw Lt. Kolonel Ridsdel wachte een aangename taak, nml. om twee jonge kinderen van Chineesche families aan God op te dragen. God zegene Johannes en Paulus (zoo heeten deze kleine wereldburgers), en helpe de ouders door voorbeeld en leven hen op te voeden tot ware volgelingen van Jezus Christus.

De boodschap van Mevrouw Ridsdel bracht ons aller hart een zegen. Blijde keerden wij dien morgen huiswaarts, daar wij gevoelden, dat God met ons was.

's Avonds was onze Chef-Secretaris in functie. Een flinke schare vulde de zaal en vanaf het eerste lied was duidelijk merkbaar, dat allen opgekomen waren met blijde verwachting om een zegen van God te ontvangen.

Ook de Kolonel had een bijzondere taak te vervullen. Twee Jongsoldaten moesten ingelijfd worden tot soldaat van het groote Korps en drie jonge makkers ingezegend tot Korpskadet. Het was een gewijd oogenblik, toen deze jonge makkers neerknielden, terwijl de zegen over hen werd afgesmeekt. Moge God deze jonge strijders zegenen en helpen om hun beloften na te komen.

De Kolonel behandelde, daarna Gods Woord. God zegende het gesprokene en zes zielen kwamen om vergeving van zonden te zoeken.

W. B. P.

Kostbare Diamanten.

Hoevelen zijn er die den kostbaren tijd, welken zij van God hebben gekregen, verkwisten met het najagen van voorbijgaande genoegens, en voor altijd wegzinken in de diepte der ellende door in de macht van den duivel te vallen.

Men kan ze vergelijken met den jager, die, zwerfend door het woud, enkele mooie steentjes aan den oever eener beek oprapte. Onbekend met de waarde, slingerde hij ze één voor één naar de vogels, in de omgeving van het stroompje. Zoo vielen de steenen in het water en gingen verloren.

Met één, welken hij in de hand hield, keerde hij naar de stad terug. Voorbij een bazaar komend, merkte een juwelier dien op, en vertelde den dwaas, dat deze steen een kostbare diamant was, waarvoor hij duizenden guldens kon krijgen. Toen de jager dit hoorde, begon hij te klagen: „Och, och! Ik kende de waarde niet, en heb de vele diamanten gebruikt om naar de vogels te werpen; zij zijn nu in het water gevallen en verloren gegaan; ik had millionair kunnen zijn. Gelukkig heb ik dezen eenen nog over, en dien kan ik zeer nuttig besteden.

Zoo is het ook met ons. Iedere dag is een kostbare diamant. Hoeveel kostbare dagen hebben wij reeds verspild? Laten wij den tijd die overblijft, zoo goed en nuttig mogelijk besteden, om God te verheerlijken, hemelsche rijkdommen te vergaren en zielen te winnen voor den Heer.

L. Wattimena.

Sgt.-Majoor Batavia 11.

EEN GROET VAN DEN T. J. L. S. AAN ALLE J. L. WERKERS.

Waarde Makkers,

Gaarne wil ik van deze gelegenheid gebruik maken, eenige woorden tot U te richten.

Nu de Kommandant ons voor het J. L. Werk heeft aangesteld en ons de verantwoordelijkheid van het werk onder de jeugd heeft toevertrouwd, zou ik U in de eerste plaats willen vragen, om ons bij deze taak bij te staan.

Mevrouw Pearce en ik zullen bidden en werken, terwijl wij tevens zullen trachten met raad en daad, een hulp en zegen voor U te zijn; toch kan Gods zegen dan alleen op dit werk rusten, wanneer wij met vereende krachten de hand aan den ploeg slaan, teneinde de jeugd voor God te winnen.

God heeft niet alleen mij, doch ook U een taak gegeven en evenals Hij eenmaal tot Petrus zei: „Hebt gij Mij lief? weid Mijne lammeren”, spreekt de Heer ook nu tot ons. Laat ons, indien wij God werkelijk liefhebben, dit doen: Zijne lammeren weiden. Laat ons oit doen met liefde, tact, geduld en bovenal met volharding. Indien wij maar ploegen en zaaien, dan zal God den wasdom geven en rijke vruchten zullen ons deel worden.

Jongelieden-Week 23-30 Maart

Deze week zal een goede voorbereiding zijn voor de volgende J. L. Week, die later in het jaar gehouden zal worden. De Kommandant en andere Officiëren zullen dan bijzondere J. L. Dagen leiden. De Kommandant verwacht, dat wij allen met ijver en lust te werk zullen gaan, teneinde nieuwe kinderen in de samenkomsten te krijgen en ze te winnen voor den Heer.

Een opwekking onder de jeugd is noodig en wij, Officiëren, Plaatselijke Officiëren en J. L. Werkers, zijn degenen, die met de hulp van God, zulks teweeg moeten brengen. Bidt hiervoor!

God zegene U en God zegene de kinderen. Laat dit onze leuze zijn: De kinderen van Indië voor Jezus.

W. Pearce.
S. Kpt.

De muzikantjes van Amsterdam.

ACHTER DEN MUUR.

Een meisje, dat veel van bloemen hield, had een zeldzamen wingerd aan den voet van een muur geplant. Deze groeide uitstekend, maar bloeide niet. Dag aan dag gaf ze hem water en verzorgde hem en probeerde op allerlei manieren hem tot bloei te brengen. Toen ze op zekeren morgen teleurgesteld in haar tuin naar den wingerd stond te kijken, riep haar buurmeisje, dat invalide was, en welks achtertuin aan haar tuin grensde, haar toe: „Je kunt je niet voorstellen, hoeveel ik geniet van de bloemen van den wingerd, dien je geplant hebt”.

De eigenares keek, en zie, aan de andere zijde van den muur was een groot aantal bloesems. De klimplant was door de scheuren van den muur heengekropen en bloeide weelderig aan den anderen kant.

Zoo dikwijls denken wij, dat ons werk nutteloos is, omdat we de vruchten er niet van zien. We hebben te leeren, dat in Gods dienst onze gebeden, en moeite nooit vergeefs zijn. Ergens dragen ze hun vruchten, en een of ander hart zal er zegen en vreugde door ontvangen.